

De dood niet uit het leven bannen

Het duurde bijna een jaar voordat er een verklaring werd gevonden voor de pijn die Mariska in haar lijf voelde. Er werd gedacht aan nierstenen, er werden foto's gemaakt, een duidelijke verklaring bleef echter uit.

Mariska, die nu negenveertig is, besloot uiteindelijk naar een ander ziekenhuis te gaan, omdat ze een onheilspellend gevoel had bij de pijn in haar lichaam. Aldaar werd op de foto's direct gezien dat er sprake was van metastasen in alle botten en enkele organen. Mariska was in shock. De medisch specialist gaf aan dat de situatie zo ernstig was dat Mariska niet meer zou kunnen genezen en aan de ziekte zou komen te overlijden.

Achtbaan

Allereerst werd er een zoektocht gestart naar de primaire tumor, die in de borst bleek te zitten. Mariska startte direct met chemotherapie en aansluitend onderging ze hormoontherapie. Die eerste periode van diagnose en behandeling omschrijft Mariska als een achtbaan, vol verdriet en paniek. De behandelingen gaven haar echter ook hoop: wat als ze tijd zou kunnen winnen? Mariska had zoveel om voor te leven, zoals haar zoon die op moment van diagnose pas dertien jaar was en haar echtgenoot

De behandelingen geven haar hoop: wat als ze nog tijd zou kunnen winnen?

waar ze op dat moment al 27 jaar mee samen was. Na drie kuren bleken de uitzaaiingen minder te zijn geworden en na zes kuren zelfs beduidend minder. De behandeling sloeg aan, dit gaf hoop voor de toekomst.

Angsten

Inmiddels is Mariska drie en een half jaar verder en de grootste paniek is verdwenen. Ze is er nog. De behandelingen

FOTO: WIRAN/DUSTE

houden de kanker nu tegen, maar ze weet niet voor hoe lang. Nieuwe vragen en angsten houden Mariska bezig, zoals: zijn er hierna andere behandelopties? Hoe lang zou ik nog leven? Ze is niet zozeer angstig voor haar eigen dood – deze kan ze onder ogen zien. Acceptatie is een groot woord, maar het verzet tegen de dood heeft ze gestaakt. Dat neemt niet weg dat er andere angsten overblijven; de angst om afhankelijk te worden, de angst om haar zoon niet volwassen te zien worden, om de belangrijkste momenten in zijn leven niet mee te maken. Het zijn angsten die soms te groot zijn om echt toe te laten. Mariska probeert de angsten niet te laten overheersen, maar betekenis en plezier te vinden in mooie momenten. Zo zingt ze in een koor voor mensen die met kanker in aanraking zijn gekomen en bezoekt ze geregeld bijeenkomsten in het inloophuis. Naast angst is er dankbaarheid, voor de steun van haar gezin en van haar oncoloog die haar telkens weer serieus neemt en steunt. En

dankbaarheid voor vriendinnen waarmee ze activiteiten onderneemt die even niks met ziek zijn te maken hebben.

Balanceren

Mariska beschrijft haar leven als een voortdurend balanceren; tussen hoop en vrees, maar ook tussen zichzelf blijven motiveren, betekenis vinden in haar leven, pijn en soms niet verder willen. Mariska heeft in de loop der jaren het vermogen ontwikkeld om zichzelf op te rapen. Om elke keer weer verder te gaan, ondanks de pijn, ondanks de angst. Om hoop te houden. Mariska haalt kracht uit het motto *Carpe diem et memento mori*: pluk de dag, en vergeet niet dat het leven vergankelijk is. Ze kan de dood niet uit haar leven bannen. Wel kan ze zo veel mogelijk leven, vertrouwen houden in zichzelf, regie nemen over haar ziekteproces en dankbaar zijn voor de tijd die ze gekregen heeft.